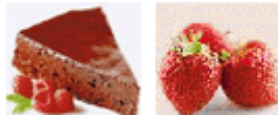
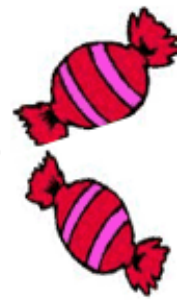

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

מוצש"ק	הד"נ	חברון
17:42	16:32	ח'ספין
17:37	16:27	ח'יפה
17:40	16:30	ירושלים
17:41	16:26	תל אביב
17:42	16:41	

שבת קדש פְּרַשְׁת וְאַרְא | כ"ו טבת התשע"ב | גליון מספר 12 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

נקדה אלהות

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. השבוע הכריז המורה בכתה שבְּעֶזְרַת ה', בשבוע הבא יערך חידון על פְּרַשְׁת שְׁמוֹת שְׁלֹמֹדֵנוּ בְּכִתְהָה. כְּלָם קִפְצוּ וְשָׂאֲלוּ: יֵשׁ פְּרָסִים? בְּנֻדְאֵי עֲנֵה הַמּוֹרָה. אֵךְ הַפְּרָס הַחֲשׂוֹב בְּיֹתֵר הוּא שְׁתִּלְמְדוּ תוֹרָה כִּי זֶה הַדְּבָר הַיָּקָר בְּיֹתֵר שֵׁישׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל. בְּהַפְסָקָה, הַחֲלוּ תִלְמִידֵי הַכִּתָּה לְהִתְאַרְגֵּן בְּקְבוּצוֹת עַל מְנַת לְלַמֵּד יַחַד לְקִרְאָת הַחִידוֹן. רַק יוֹסֵי, שֶׁהֵינָה תִלְמִיד חֲלַשׁ לֹא הַצְטָרַף לְאֹף קְבוּצָה. נִגְשִׁיתִי אֵלָיו וְשָׂאֲלֵתִי: יוֹסֵי, מִדּוּעַ אֵינְךָ מִצְטָרֵף? אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ לְלַמֵּד, וְלֹא אֶצְלִיחַ אֲפֹלוּ לְעִבֵּר אֶת הַשֵּׁלֶב הָרָאשׁוֹן, עֲנֵה. לֹא נִכּוֹן! אֲמַרְתִּי, אִם תִּשְׁתַּדֵּל וְתִנְסָה אֲנִי בְּטוֹחַ שֵׁישׁ לֵךְ סְכוּי. וְחוּץ מִזֶּה, לֹא כָלָם עוֹבְרִים אֶת כָּל הַשֵּׁלֶבִים, וְיֵהִיו עוֹד חֲבָרִים לְכִתָּה שְׁלֹא יַעֲלוּ לְשֵׁלֶב הַבָּא. לֹא! עֲנֵה יוֹסֵי בְּהִלְטִיּוֹת. אֲנִי מִכִּיר אֶת עֲצָמִי, אֵין לִי סְכוּי. כְּשֶׁרְאִיתִי שִׁיוֹסֵי לֹא מִשְׁתַּף פְּעֻלָּה, לֹא יִדְעֵתִי מֶה לַעֲשׂוֹת, וְהִלְכֵתִי לְכִתָּה בְּמַחְשָׁבָה אֵיךְ נִתֵּן לְסִיעֵי לְיוֹסֵי. כְּשֶׁחֲזַרְתִּי לְבֵיתִי, שָׂאֲלֵתִי אֶת אִמָּא אֵיךְ נִתֵּן לְסִיעֵי לְיוֹסֵי, וְאִמָּא עָנְתָה וְאָמְרָה: אֶתָּה יוֹדֵעַ, אַחֲרֵי הַגְּדוּל אֵיתָן, הַתְקַשָּׁה מְאֹד בְּלִמּוּדִים. הוּא נִכְשַׁל בְּמִבְחָנִים וְכָל פַּעַם הַבְּטִיחַ שִׁישְׁתַּדֵּל יוֹתֵר, אֵךְ הוּא לֹא הַצְלִיחַ לְעַמֵּד בְּהַבְטָחוֹת. זֹכַרְתִּי אֲנִי שֶׁפַּעַם אַחַת לְאַחַר פְּגִישָׁה בְּבֵית הַסֵּפֶר, לְקַחְתִּי אוֹתוֹ אֵלַי, חֲבַקְתִּי אוֹתוֹ חֲזָק חֲזָק, וְלַחֲשֵׁתִי לוֹ בְּאַזְנוֹ: אֵיתָן שְׁלִי, אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתְךָ וְאֶתָּה יָקָר לִי מְאֹד, וְהַחֲשׂוֹב לִי בְּיֹתֵר הוּא שֶׁתִּהְיֶה אֲדָם יִשְׂרָאֵל וְנִאֶמְרוּ, וְאֵהוֹב עַל הַבְּרִיּוֹת. אֵיתָן הַתְּבוּנָה בִּי, וּמַעֲיִנֵי יָרְדוּ דְמַעוֹת. אִמָּא, אֲנִי כָל כֵּן מִשְׁתַּדֵּל וּמְנַסֶּה אֲבָל זֶה לֹא מִצְלִיחַ לִי. מִדּוּעַ? שָׂאֲלֵתִי, אֲנִי לֹא מִסְגֵּל לְלַמֵּד. אֲנִי שׂוֹכַח הַכֹּל, וּבְמִבְחָן הַכֹּל פּוֹרַח לִי מִהֲרָאֵשׁ. אֵיתָן יָקָרִי, אֲמַרְתִּי לוֹ, בֹּא וְנִמְצָא דָרְךָ מִיחֻדָּת מִשְׁלֵנוּ שְׂבָה תוֹכֵל לְהַתְקַדֵּם. וְכֵן, כָּל יוֹם אַחַר הַלְמוּדִים הֵייתִי יוֹשֶׁבֶת עִם אֵיתָן וְחוֹזְרֶת אֵתוֹ עַל מֶה שְׁלֹמֵד בְּכִתָּה, וְנוֹתְנָת לוֹ פְּרָסִים קְטַנִּים עַל כָּל הַצְלָחָה. לֹאט לֹאט אֵיתָן רַכַּשׁ בְּטַחֲוֹן עֲצָמִי, עַד שֶׁהַחֵל לְלַמֵּד בְּעֲצָמוֹ וּבְמֶרֶץ. אֶתָּה יוֹדֵעַ, בְּפְרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ הַקְּבָ"ה אוֹמֵר לְמֹשֶׁה לְלַכֵּת וּלְדַבֵּר עִם פְּרַעֲה וּלְאָמַר לוֹ שִׁישְׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מֹשֶׁה שׂוֹאֵל אֶת הַקְּבָ"ה אֵיךְ הוּא יִכַּל לְדַבֵּר עִם פְּרַעֲה כִּשְׁהוּא מְגַמְגֵם. אֵךְ הַקְּבָ"ה פּוֹנֵה לְמֹשֶׁה פַּעַם נוֹסֶפֶת וְאוֹמֵר לוֹ לְדַבֵּר עִם פְּרַעֲה, וּמֹשֶׁה נִשְׂאָר בְּשֵׁלוֹ, אֵיךְ פְּרַעֲה יִקְשֵׁיב לוֹ כִּשְׁהוּא מְגַמְגֵם. מֹשֶׁה מְגַמְגֵם. וְלֹא מֵאֲמִין בְּעֲצָמוֹ. הוּא לֹא מְנַסֶּה, אֲפֹלוּ כְּשֶׁהַקְּבָ"ה אֵתוֹ. לְכָל אֶחָד יֵשׁ קִשֵׁי מִסִּים אֵתוֹ הוּא מִתְמוּדָד וְחִי. יֵשׁ מִי שֶׁשָּׁקָה לוֹ לְקָרָא וְיֵשׁ מִי שֶׁשָּׁקָה לוֹ לְכַתּוֹב. יֵשׁ מִי שֶׁשָּׁקָה לוֹ לְאָמַר בְּעַל פִּה אֶת מֶה שֶׁהוּא רוֹצֵה וְיֵשׁ מִי שֶׁשָּׁקָה לוֹ דְּנֻקָּא בְּכַתִּיבָה. יֵשׁ מִי שֶׁשָּׁקָה לוֹ לְהַבִּין אֶת הַשְּׂאֵלָה וְיֵשׁ מִי שֶׁשָּׁקָה לוֹ לְהִתְרַכֵּז. יֵשׁ גַּם כְּאֵלָה שֶׁשָּׁקָה לְהֵם לְרוּץ אוֹ לְקַפֵּץ. יֵשׁ מִי שֶׁלֹּא רוֹצֵה טוֹב אוֹ לֹא שׂוֹמֵעַ טוֹב וְיֵשׁ מִי שֶׁהִקְשִׁי שֵׁלוֹ שֶׁהַכֹּל מִשְׁעַמֵּם לוֹ. וְעַם כָּל זֶה, אֲנִי צְרִיכִים לְנִסּוֹת וְלַהֲשַׁתְּדֵל. לֹא תְמִיד נִצְלִיחַ אֵךְ צְרִיךְ לְנִסּוֹת. חֲשׂוֹב שְׂנַדְעַ שְׂגַם אִם קִים קִשֵׁי, יֵשׁ לָנוּ הַרְבֵּה דְבָרִים שְׂאֵנוּ טוֹבִים וּמִצְלָחִים בָּהֵם. אִם נִכִּיר בְּטוֹב שְׂבָנוּ וְנִאֲמִין בְּעֲצָמֵנוּ, נְנַסֶּה וְגַם נִצְלִיחַ לְהַתְקַדֵּם. לְמַחְרַת חֲזַרְתִּי לְכִתָּה וּמִיָּד פְּנִיתִי לְיוֹסֵי וְאֲמַרְתִּי לוֹ: יוֹסֵי בֹא וְנִלְמַד יַחַד, רַק אֶתָּה וְאֲנִי לְחִידוֹן. רְאִיתִי שִׁיוֹסֵי שְׂמַח כָּל כֵּן, וּבְאוֹתוֹ יוֹם לְאַחַר הַלְמוּדִים שְׂבָנוּ יַחַד לְלַמֵּד. כְּשֶׁהִגִּיעַ הַחִידוֹן גַּם יוֹסֵי נִגַּשׁ, וּמָה אֶתֶם חוֹשְׁבִים? מִי זָכָה בְּמִקּוֹם הַשְּׂנִי? לְהַתְרַאֵוֹת בְּשַׁבָּת הַבָּאָה פְּרַשְׁת בֹּא.

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
הי"ד

החִידָה הַפְּרָשָׁה

1. באיזה מפה מצאנו שהיה נס בתוך נס?
2. מהיכן דרשו שהגביהו הקב"ה למשה למעלה מן השמים?
3. "ויגתר אל ה'". מה הפרוש "ויגתר"?
4. מה הפרוש "הניס"?

הַשְׁבִּילִי הַפְּרָשָׁה

משה נבחר להיות שליח לבשר לבני ישראל שה' יוציא אותם ממצרים, יקח אותם לו לעם ויכניסם לארץ כנען. אך בני ישראל לא שמעו אל משה "מקצר רוח ומעבודה קשה". ה' צנה את משה ואת אהרן ללכת אל פרעה ולומר לו שישלח את בני ישראל ממצרים. ה' אמר להם שפרעה לא יסכים, וה' יעשה נסים במצרים. ה' מסר למשה אותות והראות לפרעה. למרות זאת פרעה לא שלח את בני ישראל. ה' הביא שש מכות נוספות על פרעה, צפרדע, כנים, ערב, דבר, שחין וברד. בכל פעם פרעה הכביד את לבו ולא שלח את ישראל.

חֻכְאֵי יִשְׂרָאֵל

אברהם מסלונים מגדולי רבני החסידות. רבי אברהם בן רבי יצחק מתתיהו מסלונים היה אחד מגדולי התורה בדורו. אביו, היה דני בעיר קרלין- פינסק, תלמידו הקרוב של רבי אשר הגדול, בן רבי אהרן הגדול, מקרלין. רבי אברהם שמש ראש ישיבה בעירו וחי חיי דחק ועני. כל ימיו היו קדש לתורה, והיה מצניע את הליכותיו ומסתיר את גדלותו וצדקתו. פעדות נכדו לא רצה שחיבוריו יתפרסמו ברבים. תלמיד מבהק לרבי נוח מלכוביטש, ואחר פטירתו תלמיד לרבי משה מקוברין. משנסתלק רבי משה דבקו חסידיו ברבי אברהם, שהסכים לקבל על עצמו את התפקיד. נהג את עדתו ברמה ובתקיפות, והיו יראים את פקודותיו. הלך בדרכי עצמית בחסידות. תפלתו היתה שקטה ללא כל תנועה, רק פניו השתלבו מתוך התלהבות פנימית. חסידיו היו מתפללים גם בהתלהבות חיצונית. הניח אחריו כאלף גליונות חדושי תורה. האריך ימים. נפטר ב"א חשון תרמ"ד (1884) בהיותו בן שמונים.

סֹפֵר הַשְּׁבִילִי

פעם נכנס דרשן לחפץ חיים ושטח בפניו את מועקת לבו: מזה שנים שהוא משמיע דרשות בענין חזק הדת במקומות ישוב שונים, אך לא יוצא מזה דבר. הוא מדבר ומתריע, אבל "עולם כמנהגו נהג"! שמע החפץ חיים וענה לו: משל למה הדבר דומה, לתקנה הנהוגה בערים ובשוכבים, שפאשר פורצת שרפה מפעילים צופר של אזעקה שקולו נשמע בכל הישוב, ואזי יודעים כל התושבים כי פרצה שרפה וצריכים לרוץ ולכבות אותה. אנשים תופסים אז כלי כבוי, מאתרים את מקום השרפה ועושים הכל כדי לכבותה. והנה, במקום אחד היה איש כפר, אשר שם לב לכך, שפאשר פורצת שרפה שומעים צפירה חדה ואחרי זה האש נכבית, אבל הוא לא ראה שאנשים רצים עם מכשירי כבוי, ועל כן דימה בנפשו כי כבוי השרפה נעשה על ידי כח סגלי שיש בצפירה. מה עשה? הצטייד בתוצרה. ופעם אחת פאשר פרצה שרפה בביתו, נטל את התוצרה ותקע בה בכל כחו, הקולות יצאו ונשמעו, אבל האש, כמובן, לא כבתה. רץ האיש מיד בטענות לאנשי מקומו: איך יתכן הדבר? למה לא כבתה הצפירה שעשה את הדליקה בביתו? נענו לו האנשים ואמרו: שוטה שכמותך, קול הצפירה נועד רק להזעיק את אנשי העיר שימהרו ויכבו את האש, אבל אין בו שום כח לכבות אש! וסיים החפץ חיים את משלו ואמר: אם הדרשן הוא רק כמין צופר שבא לעיר, דורש והולך, הריהו דומה בדיוק לאותו כפרי. דרשן צריך לא רק לעורר ולהזעיק, אלא גם להתחיל בעצמו במלאכת ה"כבוי", אז יבואו לעזרתו גם אנשי העיר לתקן כל מה שטעונו תקון.